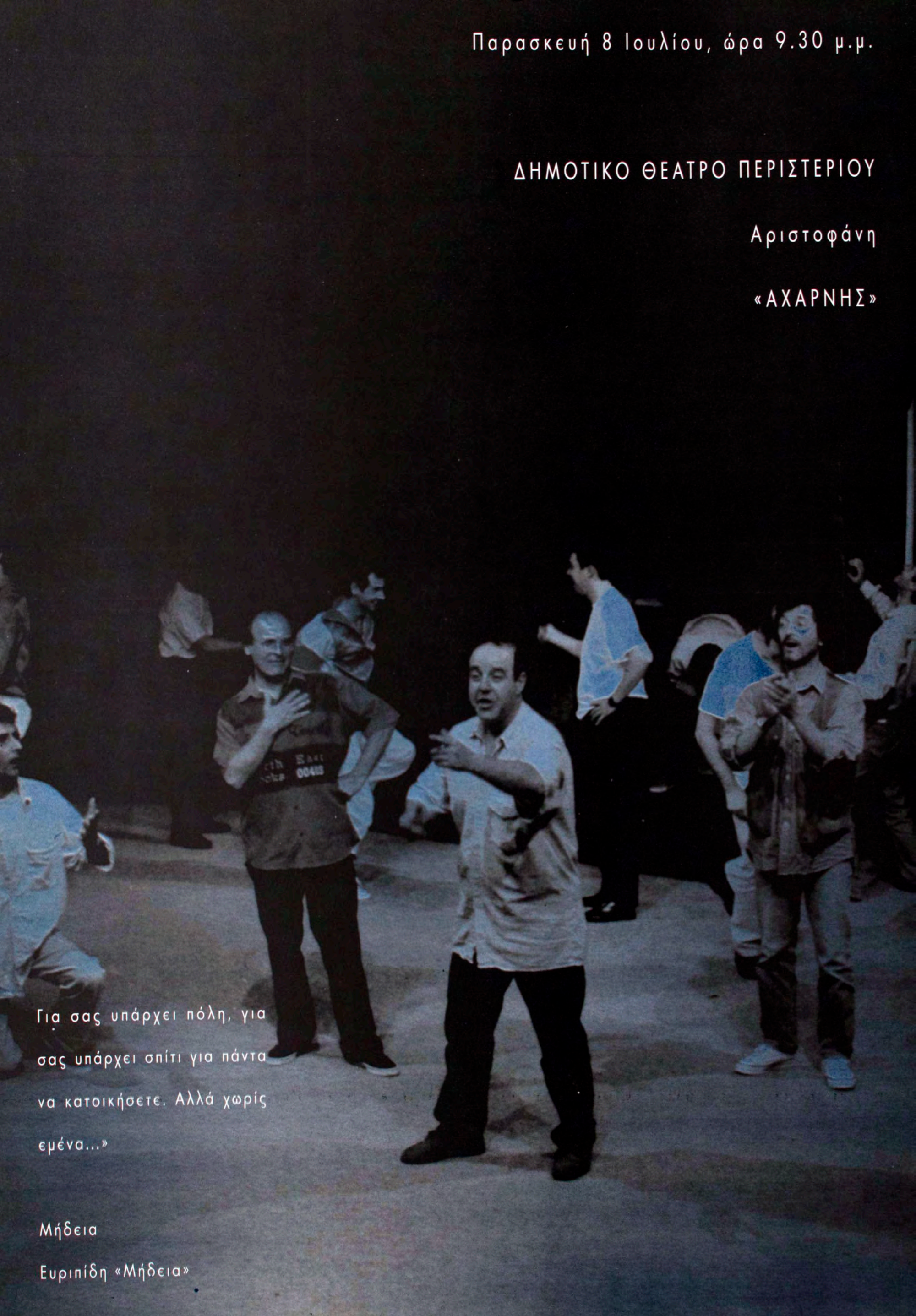

Παρασκευή 8 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Αριστοφάνη

«ΑΧΑΡΝΗΣ»

Για σας υπάρχει πόλη, για
σας υπάρχει σπίτι για πάντα
να κατοικήσετε. Αλλά χωρίς
εμένα...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ «ΑΧΑΡΝΗΣ»

Μετάφραση : Τάσσος Ρούσσος

Σκηνοθεσία : Άρης Μιχόπουλος

Σκηνικά - Κοστούμια : Αφροδίτη Κουτσουδάκη

Μουσική : Μιχάλης Τρανουδάκης

Χορογραφία : Δόνη Μιχαηλίδου

Δραματουργική επιμέλεια : Κόννη Σοφιάδου

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

(με σειρά εμφάνισης)

Δικαιοπόλις : Παύλος Χαϊκάλης

Κήρυκας : Σταμάτης Τζελέπης

Αμφίθεος : Δημήτρης Παλαιοχωρίτης

Πρεσβευτής : Δημήτρης Τζουμάκης

Ψευδαρτάβας : Γιώργος Κυριακίδης

Θεωρός : Κώστας Αβραμιώτης

Ευριπίδης : Κώστας Μπάσης

Λάμαχος : Δημήτρης Τζουμάκης

Μεγαρίτης : Σταμάτης Τζελέπης

Συκοφάντης : Στέφανος Αθανασόπουλος

Θηβαίος : Γιώργος Κυριακίδης

Νίκαρχος : Δημήτρης Παλαιοχωρίτης

ΧΟΡΟΣ

Στέφανος Αθανασόπουλος, Κώστας Αβραμιώτης,

Γιάννης Κατσάμπας, Κώστας Παπαϊωάννου,

Κώστας Πασπάλης, Αλέξης Βερώνης,

Δημήτρης Ζώτος, Ασημάκης Κοντογιάννης,

Παναγιώτης Κορδάλης, Γιώργος Σουξές,

Παναγιώτης Βερέμης, Δημήτρης Μποζώνης,

Κώστας Ζάπας

«Το θέμα της κωμωδίας του Αριστοφάνη «Αχαρνής» είναι η ειρήνη. Μια ειρήνη εξαιρετικά ιδιάζουσα, όμως, που δεν αφορά στο σύνολο ενός λαού αλλά στην ευδαιμονία ενός και μόνο ανθρώπου. Του Αθηναίου πολίτη Δικαιοπόλη που, κατά τον έκτο χρόνο του Πελοποννησιακού πολέμου, σύναψε συνθήκη ειρήνης με τους Σπαρτιάτες, αποκλειστικά για τη δική του οικογένεια!

Μια ουτοπία ενός ποιητή αντιφατικού, ο οποίος έδειχνε ν' αδιαφορεί για τις αληθινές αιτίες των πραγμάτων και ν' αγνοεί τη διαλεκτική της ιστορίας. Κι ένα θεατρικό πρόσωπο που επιβάλλει το δικό του παιγνίδι και τους κανόνες του και εμπορεύεται ερήμην των γεγονότων.

Όλα στην αγορά και πώληση και η ειρήνη ένα παίγνιο. Πολιτικοί και στρατηγοί μετακινούν πλαστικά αεροπλανάκια και παίζουν «κουτσό» στον παγκόσμιο χάρτη. Κι όμως, το παιγνίδι κάποτε αποτελούσε την ψυχαγωγία των παιδιών· στο σοκάκι μπροστά στο σπίτι, στην αυλή του σχολείου, στην αλάνα της γειτονιάς. Παιγνίδι επικοινωνίας και δημιουργικότητας που ξόρκιζε το κακό δείχνοντας την κωμική του πλευρά. Παιγνίδι που το λέγαμε «ο πόλεμος» και όχι «η ειρήνη». Γιατί γνωρίζαμε ότι τα κράνη ήταν από χαρτί και τα τουφέκια ξύλινα και ζούσαμε τη δική μας ουτοπία, αφού ο φίλος που «σκοτώσαμε» θα μας περίμενε στο παρακάτω τετράγωνο. Και το βραδάκι, σκαρφαλωμένοι στη μάντρα του θερινού κινηματογράφου, βλέπαμε μάχες σινεμασκόπ.

Αυτό το παιγνίδι διαλέξαμε για θεατρική φόρμα στους «Αχαρνής». Το έργο ξετυλίγεται στον τόπο του παραμυθιού και της ουτοπίας μας: σ' ένα εγκαταλειμένο θερινό σινεμά, όταν μια παρέα παιδιών εισβάλλει στο χώρο και διακωμωδεί τη σοβαρότητα των «μεγάλων». Μια παρέα παιδιών που γνωρίζει την διαδικασία της πολιτικής οικονομίας αλλά τραγουδάει και παίζει «εν ου παικτοίς» γιατί φυλάει ακοίμητη τη φλόγα της ελπίδας στη ψυχή της.

Άρης Μιχόπουλος